

Lenni így

Az okosok ezt nevezték el teremtésnek. Olyan vagyok, mint magára hagyott rügy, ami faágra ült a harmadik napon, de a hetedik után elfelejtett kinyílni. Mégis minden élőlény tudja, hogy létezem. Az állatok nem legelnek le, a szél nem fúj és az esők sem vernek el innen. Megtehetnék, de van bennük kegyelem. Nézem az évszakok, a századok rohanását.

Amióta föld a föld, amióta víz a víz, itt vagyok, mozdulatlan szemlélő az évtizedek forgatagában. Aztán egyszer csak addig süt a nap, addig hajtogat a szél és addig öntöz az eső, míg virággá nem nyílok.

De azután is mindig csak arra vágyom, hogy ne gyönyörködjenek bennem, ne díszítsék fel velem a mennyegzői sátrát, ne rakjanak vázába, ebédlőasztalra, csak hagyjanak lenni így, ahogy most, zárt, növénykezdeményként. Hallgatok.

Deák Botond

A kendő

„...az Ő sebei által gyógyulunk mi...” [Ézsaiás]

A véres saru.
Véres lábfejek.
Vérvörös lesz a fehér kendő is,
ahogy a kereszt!
Jézus.
Kezei.
Válla.
Lábfejei.
Vedd le a mocskos kötényt, mielőtt bejössz!
Moss kezet az evés előtt!
Igenis, Anyám!
Miért különbözik ez az este minden más estétől?
Méltatlan vagyok, Anyám! Mi az igazság?!Ha nem hallod meg, senki sem mondhatja meg neked!
Elkezdődött, legyen hát!
Húsomnak húsa, szívemnek szíve, hadd haljak veled!
A véres saru.

Véres lábfejek.
 Véres lesz a fehér kendő is,
 ahogy a kereszt!
 Istenem! Miért hagytál el engem?
 Beteljesedett!

Rózsaujjú a hajnal

Töprengtem, milyen lesz meghalni, remélem,
 úgy viselem, mint az Anyám, olyan nyugodtan,
 mert abban van az öröklét hatalma, tehát mindegy,
 hogy hova küld, bírom a strapát, jobban, mint magal;
 ebben a világban egyedül szart sem ér dD., és utálják,
 mint a bűneiket; nem érzem, hogy utálnának, én sem
 utálom őket; nem látja, érzi, hogy a szeretet meghal
 lassan, mint a fák!; miért félnék a haláltól?, a tiéd vagyok,
 ha én megyek el előbb, megvárlak a sötét tenger túlsó
 partján; ki vagy te dD., hogy ennyi alakban élsz?; a te
 dicsőséged, a te kegyelmed, a te békéd, a te igazságod,
 belülről fakad a lélek nyugalma, a megértés, a bátorság,
 a szív békéje, mindenki magának keresi a megváltást,
 akár a tűzből kivett, izzó széndarabok!, rózsaujjú a hajnal.

Hónapoknak tűnő órák

Megígérted neki!; dD., ilyenkor mindent
 megígérünk; a birtoklás, arról szól ez az egész
 szar, koporsóba zártak, rám szögezték a tetejét,
 már nem értem a szerepemet!; olyan ez, mint az
 égő ház, ahonnan már nincs kit kimenteni; mi ketten
 együtt, egyesülve összefolyunk, mint a víz, míg teljesen
 egybe nem olvadunk, beiszlak téged most, most!; azt hiszed,
 kevesebbet szenvedsz, mert szereted azt, ami jó, igaz?; micsoda
 borzalom, ez vajon hogyan lopódzott bele a világba?!, hónapoknak
 tűnő órák, éveknek tűnő napok!; mostantól benned élnek dD.,
 mindenhol ott lesznek veled!; elnézem ezt a haldokló srácot,
 és már nem érzek semmit; boldog ember vagy!; segíts
 levetkőznöm ezt!, most szemben állunk, és eltakarjuk egymás
 elől a fényt; szokott magányos lenni dD.?; csak emberek
 között!, valaki ránéz egy haldokló madárra, és csak a fájdalmat
 látja, más is ránéz ugyanarra a madárra, és az üdvösséget látja!